

[Steenholdt]

lov velkommen og anbefaler helhjertet dens vedtagelse.

I den forbindelse vil jeg sige lidt om det spørgsmål, jeg har stillet om Grønlands undergrund til statsministeren den 19. april 1991, spørgsmål nr. S 485. Jeg kan forstå, at mit spørgsmål til statsministeren om den nuværende regerings holdning til spørgsmålet om ejendomsretten til Grønlands undergrund har vakt en vis irritation bl.a. i Grønland. Jeg kan imidlertid oplyse, at det var med velberåd hu, at jeg stillede spørgsmålet til statsministeren, selv om jeg godt vidste, at spørgsmålet ikke hørte til de behageligste.

Baggrunden for mit spørgsmål var, at man i forbindelse med behandlingen af lovforslaget om mineralske råstoffer m.v. i Grønland og formentlig også inspireret af topskifte i landsstyret igen havde fået spørgsmålet om ejendomsretten til Grønlands undergrund ind på livet. Jeg syntes, at jeg kunne fornemme, at forestillingen om ejendomsretten til Grønlands undergrund i visse dele af befolkningen i Grønland på ny var ved at komme op til overfladen, uagtet der gennem tiden havde været glimrende samarbejde mellem grønlandske og danske politikere om råstofudnyttelse i Grønland, siden forhenværende statsminister Anker Jørgensen meget kontant slog fast, at der intet var at ræfle om, hvis man i øvrigt ønskede at bevare rigsheden.

Jeg var glad for statsminister Poul Schlüters svar. Ved første gennemlæsning syntes jeg nok, at svaret var lovlig diplomatisk, indpakningen var lidt for kraftig; men jeg blev som sagt glad for svaret efter nærmere studium, også de berømte studier mellem linjerne.

»I årenes løb er der naturligvis gennemført visse justeringer og tilpasninger af råstofordningen, men hovedprincippet er fastholdt«, svarer statsministeren, og det er helt klart, at det skal være sådan. Vi må kunne snakke sammen uden at ty til yderliggående principper. Livet er ikke enten-eller, politik er ikke enten-eller, det er et valg mellem forskellige muligheder til bedste for helheden.

Jeg kan da udmærket forstå, at der stadig – ikke mindst blandt ungdommen i Grønland – næres drømme om ejendomsretten til Grønlands undergrund. Det er klart, at man er stærkest, når man er uafhængig. Det ville sikkert for alle parter være bedst, hvis Grønland var uaf-

hængigt, men de barske realiteter er anderledes; Grønland er afhængigt og er på nuværende tidspunkt nødt til at være afhængigt. Om det nogen sinde bliver anderledes, kan vi selvfølgelig kun drømme om.

Mit ærinde med mit spørgsmål til statsministeren var, at det gode og fordragelige samarbejde mellem danske og grønlandske politikere vedrørende råstofordningen bør fortsætte. Vi snakker godt sammen, selv om der ikke er noget at ræfle om. Hvorfor i alverden skulle man så tage ræflebægeret frem?

Tommy Dinesen (SF):

Da jeg læste det forslag, vi nu har til behandling, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, at det også kan medføre en øget forurening i de særlig sårbare områder, som de arktiske områder jo er, når man vil udvinde mineraler og undersøge fastlandssoklen osv. Men jeg tror og håber da, at det, der står i lovforslaget med hensyn til, hvilke regler man fastsætter for undersøgelser og for minedrift, eller hvad det nu kan være, i hvert fald vil kunne beskytte Grønland. Det vil give øget aktivitet, ingen tvivl om det, og der er heller ingen tvivl om, at Grønland har brug for øget aktivitet, har brug for arbejdspladser.

Vi har selvfølgelig den holdning i SF, at vi mener, at grønlænderne skal bestemme over Grønland. Derfor må vi også være velvilligt indstillet over for lovforslaget, og vi vil gerne medvirke til, at det får en hurtig behandling i Tinget.

(Kort bemærkning).

Rosing (S):

Jeg vil sige til hr. Tommy Dinesen omkring forureningsspørgsmålet, at jeg tror godt, vi kan sige, at de miljøkrav, der er stillet op for minevirksomhed og råstofvirksomhed i øvrigt i Grønland, er nogle af de skrappeste, man kender her i verden. Vi er naturligvis meget påpasselige med enhver industri, der kan berøre naturen; men samtidig må vi erkende, at hvis vi vil have nogen mineindustri, kommer der nogen forurening. Men de krav, der så bliver stillet til de selskaber, der vil arbejde i Grønland, er altså meget skrappe, som det også vil kunne ses i den lovgivning, der vedrører det. Vores udgangspunkt er, at hovederhvervet i Grønland er fiskeri og fangst, og det skal ikke ødelægges af mineindustrien.